

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 12T/42/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815010078
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kopina
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:8815010078.29

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kopinu a prísediacich D.F. J. a D. T., v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. S. H., nar. XX. XX. XXXX v G., trvale bytom T. - R., Ž. XXXX/XX, t. č. O. H. C., R. XX, pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. októbra 2021 takto

rozhodol:

Obžalovaný:

Mgr. S. H., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom T. - R., Ž. XXXX/XX, doručovacia adresa: U. XXX, XXX XX U., Z.. S. J.,

sa uznáva za vinného, že

v období od 29.1.2009 do 30.6.2009, ako predseda predstavenstva spoločnosti J. C., a. s., so sídlom E. č. XXXX, Vranov nad Topľou, IČO: XXXXXXXX (ďalej iba „J. C., a. s.“) a generálny riaditeľ tejto spoločnosti a súčasne aj ako konateľ dcérskej spoločnosti C. E., s. r. o., so sídlom E. č. XXXX, Vranov nad Topľou, IČO: XXXXXXXX (ďalej iba „C. E., s. r. o.“), využijúc oprávnenie disponovať s finančnými prostriedkami týchto spoločností s ich využitím iba v záujme týchto spoločností, z účtov spol. J. C., a. s., čísla XXXXXXXXXXXX/XXXX a XXXXXXXXXXXX/XXXX, zriadených v Tatra banke, a. s., čísla XXXXXXXXXXXX/XXXX a XXXXXXXXXXXX/XXXX, zriadených v Slovenskej sporiteľni, a. s., ku ktorým mal dispozičné právo a pridelené aj bankové karty číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, zrealizoval postupne výbery a platby bankovými kartami, výbery v hotovosti, bezhotovostné prevody do iných peňažných ústavov aj prostredníctvom internetbankingu, ktoré boli v rozpore so záujmami tejto spoločnosti a nesúviseli s predmetom jej podnikania, teda bez relevantného právneho dôvodu, v niektorých prípadoch aj s uvedením svojho mena a to, bezhotovostným prevodom na svoj osobný účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, zriadený na meno H. E., bezhotovostným výberom poukázaním do iného peňažného ústavu uhradil finančné prostriedky spol. T., A. I., a. s. Košice, spoločnosti S., s. r. o. U. XXX P., zastúpenej konateľom E. J., spol. G. Q., s. r. o. Galanta, spol. I. G. Č., s. r. o. Bratislava, spol. J. G., s. r. o. Banská Bystrica, spol. S. M., s. r. o., Poprad, spol. T., s. r. o., Bratislava, O.. O. C., R. XX, H., spol. T. - T. I. Š. J., s. r. o. Brno, Česká republika, T. H., sumu 14.107,62 eur a urobil tak aj ďalším tretím osobám, čím takto z účtov spoločnosti J. C., a. s., si privlastnil finančné prostriedky, ktoré mu boli zverené, z ktorých časť vrátil po zistení jeho konania akcionármi tejto spoločnosti na základe ich výzvy a použitie ostatných v sume 241.174,37 eur vôbec nezúčtoval a týmto konaním spoločnosti J. C., a. s., so sídlom E. č. XXXX, Vranov nad Topľou, IČO: XXXXXXXX, spôsobil celkovú škodu vo výške 241.174,37 eur a z účtov spoločnosti C. E., s. r. o., so sídlom E. č. XXXX, Vranov nad Topľou, IČO: XXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX, zriadeného v Slovenskej sporiteľni, a. s. Bratislava, ku ktorému mal pridelenú aj bankovú kartu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, čísla XXXXXXXXXXXX/XXXX, XXXXXXXXXXXX/XXXX a XXXXXXXXXXXX/XXXX, zriadených v Tatra banke, a. s. Bratislava, čísla XXXXXXXXXXXX/XXXX a XXXXXXXXXXXX/XXXX, zriadených vo VÚB, a. s., Bratislava a číslo XXXXXXXX/XXXX, zriadenom v ČSOB, a. s., Bratislava, ku ktorým mal dispozičné právo,

zrealizoval postupne výbery a platby bankovými kartami, výbery v hotovosti, bezhotovostné prevody do iných peňažných ústavov aj prostredníctvom internetbankingu, ktoré boli v rozpore so záujmami tejto spoločnosti a ani nesúviseli s predmetom jej podnikania, teda bez relevantného právneho dôvodu, v niektorých prípadoch aj s uvedením svojho mena a to bezhotovostným prevodom na svoj osobný účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a výbermi a platbami bankovou kartou, výbermi v hotovosti, bezhotovostnými prevodmi do iných peňažných ústavov aj prostredníctvom internetbankingu realizoval takéto úhrady aj tretím nestotožneným osobám a takýmto spôsobom si z účtov spoločnosti C. E., s. r. o., privlastnil finančné prostriedky, ktoré mu boli zverené, z ktorých časť vrátil po zistení jeho konania konateľmi vlastníkami spoločnosti na základe ich výzvy a použitie ostatných vôbec nezúčtoval a týmto konaním spoločnosti C. E., s. r. o. so sídlom E. č. XXXX, Vranov nad Topľou, IČO: XXXXXXXX, spôsobil celkovú škodu vo výške 86.866,71 eur a tak týmto konaním obom spoločnostiam spôsobil celkovú škodu vo výške 328.041,08 eur,

t e d a

tým, že porušil všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok a spôsobil tak škodu veľkého rozsahu,

č í m s p á c h a l

obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona, pri prevahe poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a neexistencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, pri mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 46 Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom nad jeho správaním v trvaní 5 (päť) rokov.

Súd ukladá obžalovanému po dohode s príslušným probačným úradníkom podrobiť sa probačnému dohľadu v intervaloch najmenej jedenkrát za štyri mesiace počas skúšobnej doby podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, v spojení s § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona, súd ukladá povinnosť osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému a v spojení s § 51 ods. 4 písm. i) Trestného zákona povinnosť počas skúšobnej doby podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu zameranému na prevenciu pred páchaním trestnej činnosti.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona sa ukladá peňažný trest v sume 15.000,00 (pätnásťtisíc) eur.

Podľa § 56 ods. 3 Trestného zákona peňažný trest zaplatí v dvanástich mesačných splátkach po 1.250,00 (tisícdeväťdesiat) eur splatných do 30. dňa v mesiaci po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu súd ustanovuje náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú spoločnosť J. C. a. s., E. XXXX, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: XX XXX XXX, s nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou podal na obžalovaného obžalobu pre skutok uvedený vo výroku tohto rozhodnutia, ktorý po právnej stránke kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Súd na hlavnom pojednávaní umožnil obžalovanému S. H. (ďalej len „obžalovaný“) urobiť vyhlásenie podľa ust. § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Obžalovaný vyhlásil v súlade s § 257 ods. 1, písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe kladie za vinu, aj ak tento skutok bude kvalifikovaný ako zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Súd po splnení všetkých podmienok obžalovaným predpokladaných § 257 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal a v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu priznania skutku obžalovaným nevykoná a že sa vykonajú len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Súd tak ďalšie dokazovanie vo vzťahu k preukazovaniu viny obžalovaného nevykonával.

Vo vzťahu k posúdeniu uloženia trestu obžalovanému súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, oboznámením sa s odpisom Registra trestov zo dňa 02. septembra 2021, lustráciou v registri priestupkov, súdnej lustrácie z STA, čítaním správy o povesti Mestskej časti T. - R. a správy o povesti Obce O. H. C. a zistil tento skutkový stav.

Obžalovaný uviedol, že pracuje v spoločnosti E. - E. a. s. Lučenec od roku 2015 doteraz, a to na pozícii výkonný riaditeľ. Jeho mesačné príjmy sú v rozpätí od 1.000 do 4.000 eur mesačne v čistom v závislosti na výsledkoch jeho práce. Má vyživovaciu povinnosť na svoje tri deti - 21, 18, 15 rokov a to približne 400 eur mesačne na každé dieťa. Okrem toho im mimo vyživovaciu povinnosť posieľa okolo 1.000 eur mesačne. Na bývanie má mesačné výdavky okolo 500 eur. Jeho osobný dlh predstavuje sumu 100.000 až 200.000 tisíc eur, ale presnú sumu uviesť nevie, pretože tento dlh legálnou cestou rozporuje. Uviedol, že nebol trestne stíhaný. Pokiaľ ide o priestupky, asi pred 4-mi rokmi platil pokutu 60 eur za nejaký dopravný priestupok.

Z odpisu z Registra trestov súd zistil, že obžalovaný nebol doposiaľ odsúdený.

Z výpisu z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že obžalovaný má evidovaných celkovo 16 priestupkov a to pre porušenie pravidiel cestnej premávky.

Lustráciou v súdnych databázach súd zistil, že voči obžalovanému boli vedené ďalšie konania a to na Okresnom súde Bratislava III sp.zn. 3T/8/2015, v ktorom bol právoplatne oslobodený spod obžaloby a Okresnom súde Vranov nad Topľou sp.zn. 2T/183/2011, kde došlo k späťvzatiu obžaloby.

Zo správy mesta T. - E. Č. R. vyplýva, že obžalovaný nebol riešený komisiou pre verejný poriadok.

Obec O. H. C. súdu uviedla, že obžalovaný tu takisto nebol riešený komisiou pre verejný poriadok.

Prokurátor v záverečnej reči navrhol obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby s použitím § 39 Trestného zákona so zaradením na jeho výkon do ústavu s príslušným stupňom stráženia a zároveň mu uložiť peňažný trest v sume 20.000 eur a pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu uložiť mu náhradný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov. Zároveň mu navrhol uložiť ochranný dohľad v trvaní jedného roka.

Obhajca obžalovaného v záverečnej reči uviedol, že obžalovaný je bezúhonný človek, konanie v tejto veci malo byť ukončené 30.6.2009. Je pravdou, že karta vodiča vykazuje drobnú nedisciplinovanosť,

avšak výlučne špecificky v otázke vedenia motorového vozidla, nie v súvislosti s predmetom tohto konania. Navrhol, aby s poukazom na vyjadrenie obžalovaného, bol tento uznaný za vinného a aby mu bol uložený primeraný trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a to s poukazom na ustanovenia § 38 a § 39 Trestného zákona a čl. 6 Dohovoru. Vo vzťahu k náhrade škody uviedol, aby bol poškodený odkázaný na civilný proces.

V záverečnej reči ako aj po udelení posledného slova obžalovaný uviedol, že priznáva a ľutuje spáchanú trestnú činnosť popísanú v skutku obžaloby, ktorú priznal vyhlásením viny a prikláňa sa k tomu, čo povedal jeho obhajca.

Ako už súd uviedol vyššie, obžaloba bola na obžalovaného podaná pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu.

Objektom v tomto prípade je zákonom chránený záujem v podobe majetku, konkrétne zverená vec. Výklad pojmu zverenie veci podáva jedno z rozhodnutí súdu R 9/2012, podľa ktorého sa za zverenú vec v zmysle § 213 Trestného zákona sa považuje aj vec vo vlastníctve inej osoby (a teda vo vzťahu k páchatelovi vec cudzia), ktorú má páchatel na základe zmluvy v oprávnenom užívaní alebo z dôvodov plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel alebo za dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vráti.

Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu sprenevery, je nevyhnutná prítomnosť aj objektívnej stránky. Objektívna stránka pozostáva z týchto zložiek - protiprávne konanie, čo je v tomto prípade konania v rozpore s platnou právnou úpravou (t.j. v tomto prípade z § 213 Trestného zákona); škodlivý následok, čiže vzniknutej ujmy, ktorá vznikne konaním páchatel'a (t.j. vznik aspoň malej škody vo výške 266 eur a napokon kauzálny nexus, teda príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním páchatel'a a škodlivým následkom, inak povedané musí sa preukázať, že práve konaním páchatel'a vznikol škodlivý následok, resp. škoda.

Subjektom tohto trestného činu je ten komu bola zverená vec, ktorá nie je v jeho vlastníctve do dispozície za určitým účelom. Tento subjekt následne konal v rozpore s účelom alebo dohodnutými podmienkami zverenia, vec si prisvojil, resp. nevrátil jej vlastníkovi.

Subjektívna stránka trestného činu sprenevery zahŕňa znaky vnútorné, týkajúce sa psychiky páchatel'a. Najvýznamnejším z týchto psychických vzťahov páchatel'a je zavinenie, ktoré je podmienkou trestnej zodpovednosti pri všetkých trestných činoch, je obligatórnym znakom subjektívnej stránky trestného činu. Zavinenie vyjadruje vnútorný psychický vzťah páchatel'a k určitým skutočnostiam, ktoré zakladajú trestný čin, vyjadruje psychický vzťah páchatel'a k zamýšľanému následku, zavinenie je vybudované na vedomostnej zložke a vôľovej zložke a musí sa vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu.

Súd však prekvalifikoval predmetný trestný čin na obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a to z nasledujúceho dôvodu.

Podstatou trestného činu podľa § 237 Trestného zákona je konanie, ktorým vzniká škoda na cudzom majetku, a nevyžaduje sa, aby sa tým páchatel' alebo niekto iný obohatil alebo získal inú výhodu. Škodou na cudzom majetku, ktorá je objektívnou stránkou trestného činu porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku sa teda rozumie nielen zmenšenie dotknutého majetku, ale aj nedostatok prírastkov na ňom. Konatelia ako aj iné osoby v obdobnom postavení riadiacej osoby obchodnej spoločnosti (predseda predstavenstva akciovej spoločnosti, obchodný riaditeľ, atď.) majú povinnosť postarať sa o to, aby spoločnosti nevznikli škody. Konateľ a uvedené osoby nebudú zodpovedať za škodu iba za predpokladu, že konali nielen s odbornou starostlivosťou, ale súčasne aj v dobrej viere, že konajú v záujme spoločnosti. Ak sú obe podmienky (konanie s odbornou starostlivosťou a konanie v dobrej viere) splnené súčasne (dôkazné bremeno je na tejto osobe), zodpovednosť takejto osoby za škodu nevznikne.

Takáto osoba sa zbaví zodpovednosti za škodu, ak preukáže, že konala v súlade s uznesením valného zhromaždenia. Odborná starostlivosť zahŕňa nielen povinnosť konať v súlade s právnymi predpismi, ale aj povinnosť skúmať vhodnosť pokynov z hľadiska záujmov spoločnosti. Povinnosť opatrovať a spravovať cudzí majetok majú osoby, ktoré sú povinné spravovať záležitosti iných osôb, pokiaľ v tom je zahrnutá i povinnosť starostlivosti o ich majetok alebo nakladanie s ním. Takáto povinnosť môže byť uložená niektorým ustanovením zákona alebo určitou zmluvou.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný ako konateľ pôvodne C. E., s.r.o. a zároveň predseda predstavenstva a generálny riaditeľ J. C., a.s. nielenže náležitým spôsobom v dostatočnom rozsahu nezdokladoval a nepreukázal, ako konkrétne a na aký účel vynaložil všetky poskytnuté finančné prostriedky spoločnosti a následne ako osoba v uvedenom postavení realizoval niektoré úkony postrádajúce ekonomickú zmyslupnosť, v dôsledku čoho spoločnosti spôsobil škodu veľkého rozsahu. Konal tak spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 135a Obchodného zákonníka a ktorý nemožno označiť ako výkon pôsobnosti konateľa obchodnej spoločnosti s odbornou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti, pretože záujmom spoločnosti a samotným účelom podnikania je dosiahnutie zisku (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 3To/3/2017 zo dňa 26.07.2017).

Páchatelom predmetného trestného činu môže byť len fyzická osoba, ktorá je nositeľom zákonom uloženou alebo zmluvne prevzatou povinnosťou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok (špeciálny subjekt).

Z hľadiska subjektívnej stránky sa pre trestnú zodpovednosť za tento trestný čin vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačí aj úmysel nepriamy.

Okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, je podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona spôsobenie škody veľkého rozsahu na cudzom majetku.

Škodou veľkého rozsahu sa podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok takej sumy (133 000 eur).

Vzhľadom na súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré vyhlásenie pre potreby ďalšieho konania a rozhodovania sa považuje za priznanie spáchania skutku, súd uznal obžalovaného vinným z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj pohľadujúce aj prirážajúce okolnosti, vychádzal súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu vo vzťahu k ďalšiemu zabráneniu páchania trestnej činnosti (prvok represie), v prvku individuálnej prevencie, t. j. výchovy páchatel'a k riadnemu životu a rehabilitácii v spoločnosti, ako aj preventívnu funkciu, teda výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti v záujme odradiť potenciálnych páchatel'ov od páchania obdobnej trestnej činnosti. Trest musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia) (porovnaj napr. uznesenie ÚS SR I.ÚS265/2016-11 z 20.04.2016).

Trestnoprávna náuka popisuje a rozoznáva viacero účelov trestných sankcií, najmä účel smerujúci k uloženiu zaslúženého trestu ale aj účel zameriavajúci sa na dôsledky trestu. Medzi takéto patrí napríklad odstrašenie (teda individuálna a generálna prevencia), rehabilitácia páchatel'a v zmysle jeho výchovy, nápravy, jeho spoločenská izolácia (teda znemožnenie, zabránenie mu páchať ďalšiu trestnú činnosť, reštitúcia (teda obnova, náprava narušených, poškodených vzťahov medzi páchatel'om a obeťou a celou spoločnosťou). V moderných systémoch justície sa tieto účely obvykle vzájomne kombinujú. Pri ukladaní trestu je potrebné zohľadniť jednak potrebu spravodlivého postihu v reakcii na protispoločenské konanie páchatel'a, ako aj potrebu zabezpečenia bezpečnosti občanov a majetku pred nebezpečnými páchatel'mi, dosiahnutie prevýchovy páchatel'a (pokiaľ je možná) ako aj zjednať nápravu po spáchanom čine. No pri ukladaní trestu v konkrétnom prípade však rozličné účely môže byť vo vzájomnom konflikte. Trestný zákon v ust. § 34 neurčuje hierarchiu tam uvedených účelov trestu a ani z ďalších ustanovení

Trestného zákona nevyplýva, žeby u určitých skupín trestu bolo potrebné primárne sledovať alebo zohľadňovať konkrétny účel trestu a preto za takejto situácie je potrebné nájsť ospravedlnenie pre zásah do základných práv a slobôd jednotlivcov pri výkone trestnej justície interpretáciou princípov a základných zásad pre ukladanie trestov.

Každé ukladanie trestu musí prísne sledovať a rešpektovať princípy proporcionality a ultima ratio (subsidiarity prísnejšej trestnej sankcie) a to platí aj v prípade, že by v konkrétnom prípade vzhliadol, že niektorý z dôsledkových účelov trestu - napr. odstrašenie potenciálnych páchatel'ov, vyžaduje citeľnejší trest pre odsúdeného, resp. trest viac obmedzujúci jeho základné práva a slobody.

Teda pri rozhodovaní o treste súd vychádzal zo základných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Ako už súd uviedol, v rámci úvah o druhu trestu a jeho výmere súd prihliadol aj na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle ust. § 38 ods. 2 Trestného zákona.

Pri zohľadňovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd zohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť to, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život podľa § 36 písm. j) Trestného zákona.

U obžalovaného súd zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, keďže obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Priťažujúcu okolnosť v zmysle ust. § 37 Trestného zákona súd nezistil. Teda súd u obžalovaného ukladal trest pri prevahe tejto poľahčujúcej okolnosti podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona. Pri trestnom čine, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného je zákonom stanovená trestná sadzba v rozmedzí 10 - 15 rokov.

Keďže súd ukladal trest za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti prevyšuje desať rokov, súd postupom podľa § 34 ods. 6 Trestného zákona musel uložiť trest odňatia slobody.

Prokurátor navrhoval uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody a na to nadväzujúci ochranný dohľad.

Súd v žiadnom prípade nechce znižovať závažnosť konania obžalovaného, no uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody by za okolností spáchania skutku a hlavne uplynutia značného času od jeho spáchania nemusel pôsobiť spravodlivo z titulu svojej neprimeranosti (zásada proporcionality trestu).

A preto súd mimoriadne znížil trest podľa § 39 Trestného zákona aj s použitím čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to z nasledujúcich dôvodov:

V súlade so zásadou individualizácie trestu zákon umožňuje vo výnimočných prípadoch uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu stanovenú v osobitnej časti. Umožňuje tak uloženie primeraného trestu tým páchatel'om, u ktorých by uloženie trestu v rámci trestnej sadzby nezodpovedalo konkrétnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a. Takýmito okolnosťami budú najmä inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností, napr. osobné pomery páchatel'a, silné citové rozrušenie, ale aj priedahy v konaní pod. Mimoriadne zníženie trestu je možné u ktoréhokoľvek z druhov trestov, ktoré to svojou povahou umožňujú, t. j. u ktorých sa trest vykonáva po určitú dobu - trest odňatia slobody, povinnej práce, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia - a zákon pre ne stanovuje minimálnu (dolnú) hranicu.

Mimoriadne okolnosti vo svojej podstate vyžadujú, aby súd starostlivo a dôkladne zvážil ich povahu. Musí ísť o také okolnosti, ktoré sa pri posudzovanej trestnej činnosti bežne nevyskytujú alebo len v ojedinelých prípadoch.

Pomeri páchatel'a sa rozumejú okolnosti bezprostredne súvisiace s osobou páchatel'a, ktoré nesúvisia s trestným činom a existujú v čase rozhodovania o treste. Nie je vylúčené, aby pomeri páchatel'a bol súhrn viacerých okolností, ktoré by inak samostatne naplňali znaky poľahčujúcich okolností.

Mimoriadnou okolnosťou prípadu umožňujúcou zníženie trestu pod zákonom stanovenú hranicu môže byť podľa okolností prípadu aj dĺžka trestného konania; takouto skutočnosťou však nemôže byť v prípade, pokiaľ dĺžka konania bola ovplyvnená prevažne postojom páchatel'a k trestnému stíhaniu, t. j. napr. úmyselným vyhýbaním sa úkonom trestného konania a pod. Neprimeraná dĺžka trestného konania tiež nemôže byť dôvodom pre zastavenie trestného stíhania, resp. pre rozhodnutie o oslobodení páchatel'a.

Za okolnosti je pritom potrebné považovať všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť (ktorý sa samozrejme plynutím času znižuje, rovnako ako sa znižuje potreba postihnutia páchatel'a, pretože odstupom času sa mieriť aj účel trestu) a tiež skutočnosti vplývajúce na hodnotenie možnosti nápravy páchatel'a. Primeranosť tejto dĺžky sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitosť veci a správanie štátnych orgánov.

Mimoriadne zníženie trestu je istou kompenzáciou za to, že orgány činné v trestnom konaní a súd nezabezpečili obžalovanému právo na spravodlivý súdny proces, ktoré v sebe obsahuje aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote, trestné stíhanie je značne zaťažujúce pre každú osobu, nakoľko žije v neistote o svoju budúcnosť.

Čím dlhšie trvá trestné stíhanie, tým viac sa narušuje väzba medzi trestným činom a trestom, osoba po spáchaní trestného činu až do momentu potrestania má žiť svoj bežný život (pri inom ako väzobnom stíhaní), bez možnosti plánovať budúcnosť s obavou pred hroziacim trestom (najmä ak je reálna hrozba nepodmienečného trestu odňatia slobody).

Nemožno stanoviť presnú hranicu, kedy konanie možno považovať za neprimerane dlhé, posudzuje sa individuálne každý prípad s ohľadom na zložitosť prejednávanej veci, správanie sa účastníkov vrátane obvineného; samotná dĺžka súdneho konania nie je dôvodom na aplikáciu § 39 Tr. zákona, najmä ak vinu na neprimerane dlhom trestnom stíhaní má obvinený tým, že nepreberá zásielky, zmarí nariadené pojednávania svojou neúčastou alebo inými konaniami.

Aj keď určitú váhu má aj obdobie od samotného spáchania trestného činu až do právoplatného odsúdenia páchatel'a (najmä ak orgány činné v trestnom konaní mali na svojej strane priet'ahy v konaní), rozhodujúce je obdobie medzi vznesením obvinenia a právoplatným odsúdením.

Súd pri rozhodovaní o mimoriadnom znížení trestu zisťoval nielen skutočnosti nasvedčujúce mimoriadnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a, ale aj prečo považuje uloženie trestu v rámci trestnej sadzby za neprimerané.

Je pravdou, že aj Európsky súd pre ľudské práva sa cítil byť povinný zasiahnuť tam, kde existoval zjavný nepomer medzi závažnosťou činu a uloženým trestom národným súdom. Teda, kde trest nebol primeraný, resp. proporcionálny (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Nikolová a Belichková proti Bulharsku z 20.12.2007 a vo veci Ali Aaend Aayse, Duran proti Turecku z 08.04.2008). Súd mimoriadne znížil, s použitím § 39 Trestného zákona a najmä čl. 6 Dohovoru trestnú sadzbu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. A to dokonca tak, že v súlade s § 51 ods. 1 Trestného zákona mohol odsúdenému podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a teda v zásade, za predpokladu, že dodrží podmienky skúšobnej doby a probačného dohľadu počas jej plynutia, mu uložil trest nespojený s obmedzením jeho osobnej slobody.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. 6. 1968).

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu a jej zodpovedajúcej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky značný časový odstup od spáchania deliktu má vplyv na určenie nebezpečnosti a závažnosti spáchaného trestného činu. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov môže mať vyjadrenie pri ukladaní trestu.

Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prerokovaná, je pojem „primeraná lehota“ relatívny. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESLP vo veci König v. Nemecko z 28. 6. 1978).

S poukazom na konštantnú rozhodovaciu prax ESLP dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú. Trestné stíhanie obžalovaného trvá viac ako 6 rokov. Preto súd musí pri svojom rozhodovaní o vine a treste obžalovaného prietahy v trestnom konaní zákonným spôsobom a v zákonomnom rozsahu zohľadniť.

Takýto postup je v súlade s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj s čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR.

Ustanovenia Ústavy SR a medzinárodných zmlúv, ktoré sa týkajú práva na súdnu ochranu, či práva na spravodlivý proces, upravujú činnosť súdu prípadne garantujú práva občana, ktoré má súd rešpektovať. Sudca je viazaný nie len zákonom, ale aj Ústavným zákonom a medzinárodnou zmluvou o ľudských právach (v súvislosti s čl. 7 ods. 5 Ústavy SR) a je povinný ich aplikovať. Zákony musí vykladať tak, aby sa ich výklad nedostal do rozporu s Ústavou ani s medzinárodnou zmluvou o ľudských právach.

Čl. 7 ods. 5 Ústavy SR ustanovuje, že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného na spravodlivý proces, ale odporuje aj účelu trestného konania.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanovenej trestným zákonom.

V zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona „okolnosťami prípadu“ treba o.i. rozumieť v súhrne všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru, závažnosti trestného činu a možnosti páchatel'a činu (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/32/2003 z 01.09.2007). Dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Pri úvahách o možnosti využitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona je potrebné zvažovať všetky okolnosti prípadu, najmä vyhodnocovať, či ide o prietahy, ktoré boli skutočne zo strany orgánov verejnej moci spôsobené alebo išlo o procesný postup dôvodný a v praxi obvyklý. Obzvlášť citlivo je potrebné

vyhodnocovať výskyt extrémnych prieťahov (6 a viac rokov) v kontexte s princípom právnej istoty vyjadrenom v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Pri posudzovaní, či vo veci došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú povaha konania, teda právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd vo veci postupoval. Povahou konania treba rozumieť nielen jeho zložitosť alebo naopak jednoduchosť na jednej strane, ale aj jeho význam pre obvineného na strane druhej (IV. ÚS 26/02).

Vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného [obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povesť, postavenie v zamestnaní a pod. (napr. rozsudok ESLP vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. 6. 1987)]

Trestné stíhanie voči obžalovanému malo nasledovný priebeh:

V predmetnej trestnej veci bol inkriminovaný skutok spáchaný obžalovaným v období od 29.1.2009 do 30.6.2009.

Trestné oznámenie bolo podané dňa 21.08.2009. V tejto veci bolo začaté trestné stíhanie vydaním uznesenia zo dňa 07.10.2009. Obžalovanému bolo obvinenie postupom podľa § 206 Trestného poriadku vznesené dňa 18.02.2011, kde o jeho sťažnosti proti obvineniu bolo rozhodnuté dňa 19.04.2011 s tým, že jeho sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia bola zamietnutá.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dĺžka doterajšieho konania v prejednávanej trestnej veci, predovšetkým prípravného konania nebola spôsobená zavineným konaním obžalovaného. Nemožno v jeho neprospech vyhodnotiť jeho obranu prednášanú v rámci trestného konania. Obžalovaný sa v prípravnom konaní v zásade jednotlivým úkonom trestného stíhania nevyhýbal. Je nepochybné, že dĺžka konania v prejednávanej veci bola výrazne ovplyvnená orgánmi činnými v trestnom konaní, alebo súdom. Súd dáva do pozornosti najmä to, že trestné oznámenie bolo podané dňa 21.08.2009, trestné stíhanie bolo začaté vo veci dňa 07.10.2009. Obvinenie voči obžalovanému bolo vznesené dňa 18.02.2011. Návrh na podanie obžaloby bol podaný dňa 12.10.2011 a tá bola na súd podaná dňa 06.12.2011.

Po podaní obžaloby na Okresnom súde Vranov nad Topľou, ktorá sa pôvodne viedla pod sp.zn. 2T/183/2011 bol pôvodný sudca vylúčený z prejednávania predmetnej veci a to uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.02.2012. Dňa 06.03.2012 bola vec pridelená ďalšiemu sudcovi s tým, že tento do 01.02.2013 nevykonal žiaden úkon. Prvé hlavné pojednávanie bolo nariadené na deň 27.08.2014 s tým, že došlo k jeho zrušeniu opatrením zo dňa 08.08.2014 na žiadosť obhajcu a bolo odročené na deň 07.10.2014. Opatrením zo dňa 17.09.2014 došlo k odročeniu hlavného pojednávania, ktoré sa malo vykonať dňa 07.10.2014 z dôvodu neprítomnosti prísediacieho na uvedený dátum. Opatrením o zrušení hlavného pojednávania zo dňa 23.10.2014 došlo k odročeniu na deň 14.01.2015 zo žiadosti obhajcu. Následne dňa 14.01.2015 na začiatku hlavného pojednávania zoberal dozorujúci prokurátor obžalobu späť.

Súd na druhej strane citlivo zvážil i náročnosť veci pre samotné orgány činné v trestnom konaní dokumentujúce a preukazujúce obžalovanému páchanú trestnú činnosť, ako sú napr. potrebné znalecké posudky, ale aj preštudovanie listinných dokladov od poškodeného a z iných inštitúcií, z čoho plynula nevyhnutnosť orgánov činných v trestnom konaní po dlhší čas zabezpečovať dôkazy a dozorujúceho prokurátora naštudovať vec a vzniesť obsahovú náročnú obžalobu, pre konajúci súd.

Súd ale dáva do pozornosti skutočnosť, že vzhľadom na obdobie od podania obžaloby na súd dňa 06.12.2011 a jej následného späťvzatia zo strany prokurátora dňa 14.01.2015 vznikli prieťahy aj na strane dozorujúcej prokuratúry vzhľadom na to, že v uvedenom období mal dozorujúci prokurátor dostatok času na jej späťvzatie a prípadné prerobenie, precizovanie a event. znovu podanie, čím by sa mohlo vyhnúť zbytočným prieťahom konania zavinených OČTK.

Zároveň ale súd konštatuje, že obžalovaný svojim vyhlásením viny v skutku obžaloby podľa § 257 ods. 1, písm. b) Tr. por. nepochybné skrátil konanie pred súdom o dokazovanie viny v skutku obžaloby, na

čo súd pri určovaní trestu prihliadal (porovnaj napr. Stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. Tpj 55/2016 z 27.6.2017).

Dĺžka konania, ktoré s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. najmä v spojení s čl. 6 Dohovoru a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom (porovnaj napr. R 10/2011 - upravené znenie).

Podľa názoru súdu v danom prípade postupom OČTK a súdu došlo k porušeniu čl. 6 Dohovoru a tiež k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Príehy, ktoré v danom prípade podľa názoru súdu možno pripísať štátu, viedli súd k záveru, že nebola rešpektovaná primeraná lehota dĺžky trvania trestného konania, pričom obžalovaný v zásade obštrukčne trestné konanie nepredlžoval (obdobne pozri uznesenie NS SR sp.zn. 3To/4/2017, rozsudok NS SR sp.zn. 6Tdo/58/2015, uznesenie ÚS SR sp.zn. I. ÚS 265/2016-11).

Neprimerane dlhá dĺžka procesu potom vedie jednak k zásadnému zníženiu stupňa nebezpečnosti deliktu pre spoločnosť, ako aj k záverom o potrebe podstatnej korekcie sankcionovania tohto deliktu. Odporovalo by všetkým uvedeným princípom trestania páchatel'a podľa príslušnej trestnej sadzby, ako to prichádza do úvahy pri rozhodovaní relatívne krátko po spáchaní deliktu (porovnaj aj uznesenie NS SR sp.zn. 3To/4/2017).

Súd pozitívne hodnotí aj tú skutočnosť, že obžalovaný prejavil snahu o náhradu škody. Po zistení skutočnosti sa snažil s poškodenou spoločnosťou dohodnúť a istú, a dá sa povedať nie malú časť zistenej škody, vrátil poškodenému. Ide teda o ďalšiu okolnosť odôvodňujúcu, pokiaľ ide o pomery prípadu alebo páchatel'a, mimoriadne zníženie podľa § 39 Trestného zákona.

Z uvedených dôvodov sa tak uloženie trestu obžalovanému v trestnej sadzbe 10 až 15 rokov za obzvlášť závažný zločin podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona s nemožnosťou jeho podmieneného odkladu (§ 49, resp. 51 Trestného zákona) vzhľadom na čas, ktorý uplynul od spáchania skutku a trvania trestného stíhania javí neprimerane prísny postihom obžalovaného. Súd pri ukladaní trestu zobral do úvahy poľahčujúcu okolnosť v ust. § 36 písm. j) Trestného zákona a neexistenciu priťažujúcich okolností. S mimoriadnym znížením trestu podľa § 39 Trestného zákona v spojení s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri zohľadnení vyššie uvedených zistení uložil obžalovanému trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu a to trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov, ktorý podmiennečne odložil na 5 (päť) rokov s probačným dohľadom.

Takto uložený trest odňatia slobody v kombinácii s uloženým peňažným trestom súd považoval za primeraný vzhľadom k vyššie prezentovaným okolnostiam prípadu. Súd dospel k záveru, že účel trestu u obžalovaného môže byť naplnený aj uložením podmieneného trestu odňatia slobody (ako v danom prípade jediného alternatívneho trestu), ktorý bude viesť obžalovaného pod hrozbou výkonu trestu k vedeniu riadneho života, pričom uloženú povinnosť v rámci probačného dohľadu považoval súd vzhľadom k výsledkom vykonaného dokazovania za potrebnú pre nápravu obžalovaného, t.j. aby aspoň sčasti odstránil negatívne následky spáchaného trestného činu. Takto uložený trest podľa názoru súdu istotne splní svoj účel v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona (porovnaj aj uznesenie ÚS SR sp.zn. I. ÚS 265/2016 -11).

Zároveň súd obžalovanému podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona uložil povinnosť osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému a zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. i) Trestného zákona uložil povinnosť počas skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu zameraného na prevenciu pred páchaním trestnej činnosti.

V súvislosti s uloženým trestom súd poukazuje, že je vzhľadom na dĺžku konania primeraný. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva pripúšťa, aby porušenie práva na primeranú dĺžku konania bolo kompenzované zastavením trestného stíhania (oslobodením spod obžaloby) alebo zmiernením trestu (rozhodnutie Eckle proti SRN z 15. júla 1982, č. 8130/78 či

rozhodnutie Beck proti Nórsku z 26. júna 2001, č. 26390/95). V podmienkach Slovenskej republiky je možné využiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 - teraz § 39 ods. 1 Tr. zák. - a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom (R č. 10/1 -2011, ako aj rozsudok NS SR sp.zn. 1 Tdo 1/2015 zo dňa 23.02.2015).

Neprimeraný trest je teda negáciou práva, ktorá sa svojou podstatou (negovaním práva) ničím nelíši od trestného činu, pričom páchatel', ktorému toto bezprávie spôsobil štát, nebude mať možnosť dosiahnuť negáciu štátom spôsobenej negácie práva, keďže monopol na trestanie má v rukách štát. V zmysle zákonnej požiadavky primeranosti trestu trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a.

K uloženému peňažnému trestu podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona súd uvádza nasledovné:

Súd uložil obžalovanému peňažný trest za trestný čin, ktorým sa snažil získať majetkový prospech a preto mal súd za to, že sú splnené podmienky a je možné uložiť mu peňažný trest, pričom nebude zmarená možnosť náhrady škody a uložil mu trest vo výmere uvedenom vo výroku rozsudku, ktoré mu súčasne povolil zaplatiť v splátkach za uvedených podmienok berúc do úvahy zákonom stanovenú lehotu, do ktorej musí byť peňažný trest zaplatený. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky. Súd pri určení výmeru peňažného trestu bral do úvahy aj škodu spôsobenú skutkom, ale aj majetkové pomery obžalovaného, ktorý ma vyživovaciu povinnosť voči trom deťom uloženú súdom, pričom na každé dieťa hradí sumu 400 eur. Zároveň týmto deťom poskytuje aj vreckové mimo uloženej vyživovacej povinnosti a tak súd pri určení výmeru peňažného trestu bral do úvahy najmä ochranu záujmov detí.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Súd má za to, že individualizovaná hrozba premeny podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody na trest nepodmienenčný v spojení s hrozbou aj prípadnej premeny neuhradeného peňažného trestu na náhradný trest odňatia slobody pri dodržaní zásad pre ukládanie trestov podľa § 34 Trestného zákona dôsledne naplní funkcie trestu.

Hodnotiac podmienky na dosiahnutie účelu trestu z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie dospel súd k záveru, že trest uvedený vo výroku rozsudku povedie obžalovaného k požadovanej náprave a bude postačovať aj na ochranu spoločnosti. Trest za protiprávne konanie bol uložený obžalovanému najmä v súlade s čl. 6 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy, zohľadňuje charakter trestnej činnosti, osobu obžalovaného, dĺžku konania, pričom súd považuje uložený trest za spravodlivý a okolnostiam prípadu aj primeraný.

Pokiaľ ide o náhradu škody, nakoľko by si rozhodnutie o náhrade škody vyžadovalo ďalšie dokazovanie, súd poškodených podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Vranov nad Topľou. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní vecí. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo

rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Po vyhlásení rozsudku sa môže oprávnená osoba odvolania výslovne vzdať.